

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10.05.2000, sp. zn. 4 Tz 63/2000, ECLI:CZ:NS:2000:4.TZ.63.2000.1

Číslo: 30/2001

Právní věta:

Trestnost jednání spočívajícího v neodvedení daně, pojistného na zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (jako trestného činu podle § 255 tr. zák., resp. od 1. 1. 1998 podle § 147 tr. zák.) je podmíněna zjištěním, že zaměstnavatel měl k dispozici potřebné finanční prostředky, tj. že příslušné částky ze mzdy svým zaměstnancům z jejich hrubých mezd skutečně srazil a v rozporu se zákonem je neodvedl oprávněným příjemcům, ale použil je k jiným účelům. Tuto skutečnost je třeba v trestním řízení prokázat (§ 2 odst. 5, 6 tr. ř.).

Pokud by byl zaměstnavatel insolventní a zvýhodnil by jiného věřitele zaplacením jeho pohledávky v úmyslu zmařit tím uspokojení pohledávek spočívajících v povinnosti odvádět za zaměstnance zálohy na daň z příjmů, pojistné na zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pak by se mohlo jeho jednání posoudit jako trestný čin zvýhodňování věřitele podle § 256a tr. zák., a nikoli jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 tr. zák. (resp. nyní jako trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 tr. zák.).

Ustanovení čl. 8 odst. 2, věty druhé, Listiny základních práv a svobod, podle něhož nelze nikoho zbavit osobní svobody pro neschopnost dostát smluvnímu závazku, se týká jen takového závazku povinného, který vzniká na základě smluvního vztahu. Povinnost zaměstnavatele odvádět za zaměstnance zálohu na daň z příjmů ze závislé činnosti, pojistné na zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti však nevzniká na základě smluvního závazku, ale jde o povinnost stanovenou přímo zákonem, bez možnosti stran smluvně dohodnout jiná práva a povinnosti, než zákon uvádí.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 10.05.2000

Spisová značka: 4 Tz 63/2000

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, Neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení

Předpisy: 140/1961 Sb. § 147
§ 255

§ 256a 141/1961 Sb. § 2 odst. 5 a 6
§ 259 odst. 3 2/1993 Sb. čl. 8 odst. 2 věta druhá

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zrušil ke stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti v neprospěch obviněných Ing. V. R. a Ing. E. D. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 20. 10. 1999 sp. zn. 31 To 489/99 a rozsudek Okresního soudu v Jablonci n. Nisou ze dne 15. 4. 1999 sp. zn. 4 T 100/98. Okresnímu soudu v Jablonci n. Nisou přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 15. 4. 1999 sp. zn. 4 T 100/98 byli obvinění Ing. V. R. a Ing. E. D. uznáni vinnými trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. Podle rozsudku se tohoto trestného činu dopustil Ing. V. R. tím, že nejpozději na počátku ledna 1993 v J. jako ředitel společnosti N. na pracovní poradě rozhodl, že částky pojistného na sociální a zdravotní pojištění, které budou sraženy z mezd zaměstnanců společnosti v rozporu s ustanoveními § 8 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvků na státní politiku zaměstnanosti, ve znění novel, a § 5 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění novel, nebudou odvedeny správě sociálního zabezpečení a zdravotním pojišťovnám, v důsledku čehož v období od 1. 1. 1993 do 1. 7. 1993 neodvedl za zaměstnance

a) pojistné na sociální zabezpečení a státní příspěvek na státní politiku zaměstnanosti Okresní správě sociálního zabezpečení v J. v celkové částce 462 536 Kč,

b) pojistné na všeobecné zdravotní pojištění Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky - Okresní pojišťovně v J. v celkové částce 350 249 Kč,

čímž státnímu rozpočtu České republiky způsobil škodu ve výši 462 536 Kč a uvedené zdravotní pojišťovně ve výši 350 249 Kč, celkově pak škodu ve výši 812 785 Kč.

Obviněný Ing. E. D. nejpozději na začátku srpna 1993 v J. poté, co nastoupil na podkladě uzavřené smlouvy a zápisu do obchodního rejstříku do funkce likvidátora společnosti N. v J., rozhodl, že zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, jakož i částky pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a na zdravotní pojištění, které budou sraženy z mezd zaměstnanců společnosti, v rozporu a ustanoveními § 83 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, § 8 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvků na státní politiku zaměstnanosti, ve znění novel, a § 5 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění novel, nebudou odvedeny správě sociálního zabezpečení a zdravotním pojišťovnám, v důsledku čehož

1. za měsíc srpen 1993 až listopad 1994 včetně neodvedl Finančnímu úřadu v J. na zálohách na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, které byly zaměstnancům strženy z příjmů, celkovou částku 1 164 164 Kč,

2. za období od 1. 8. 1993 do 30. 12. 1994 neodvedl

a) na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti Okresní správě sociálního zabezpečení v J. částku 692 538 Kč,

b) na pojistném na všeobecně zdravotní pojištění Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, Okresní pojišťovně v J. částku 647 297 Kč, Hornické zaměstnanecké zdravotní pojišťovně v M., pobočka v S. částku 16 084 Kč, Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky v Ú. částku 7368 Kč, pojišťovně GARANT - Hospital v P. částku 12 528 Kč, Stavební zdravotní pojišťovně v P. částku 2799 Kč, Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra, pobočce v Ú. částku 4783 Kč, Železniční zdravotní pojišťovně GRAL v P. částku 1354 Kč a Zdravotní pojišťovně CRYSTAL v L. částku 325 Kč,

čímž celkem státnímu rozpočtu České republiky způsobil škodu ve výši 1 856 702 Kč a uvedeným zdravotním pojišťovnám celkovou škodu ve výši 692 538 Kč, celkově pak škodu ve výši nejméně 2 549 240 Kč.

Za uvedený trestný čin byl každému z obviněných uložen trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Výkon tohoto trestu byl podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. každému z obviněných podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku.

Proti rozsudku podali oba obvinění odvolání, na jehož podkladě rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, tak, že rozsudkem ze dne 20. 10. 1999 sp. zn. 31 To 489/99 rozsudek soudu prvního stupně podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil, sám pak podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že oba obviněné podle § 226 písm. b) tr. ř. obžaloby zprostil.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 20. 10. 1999 sp. zn. 31 To 489/99 podal ministr spravedlnosti ve lhůtě uvedené v ustanovení § 272 tr. ř. stížnost pro porušení zákona v neprospěch obviněných Ing. V. R. a Ing. E. D.

Stížnost pro porušení zákona vytýká rozsudku soudu druhého stupně nedostatečnou aplikaci ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. a z toho se odvíjející další vadný postup tohoto soudu. Pokud odvolací soud konstatoval, že se soud prvního stupně dostatečně nezabýval okolnostmi, které jsou důležité z hlediska správných skutkových zjištění, je zřejmé, že tak sám neměl procesní podmínky pro to, aby mohl ve věci sám rozhodnout podle § 259 odst. 3 tr. ř., zvláště neprovedl-li sám v odvolacím řízení žádný důkaz. Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, opřel své rozhodnutí o závěr, že oba obvinění sice po formální stránce naplnili skutkovou podstatu trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 tr. zák., avšak obvinění neměli finanční prostředky, aby sražené částky mohli skutečně odeslat příslušným orgánům. Pokud pak podle čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nesmí být nikdo zbaven svobody pouze pro neschopnost dostát smluvnímu závazku, je to právě situace, v níž se ocitli oba obvinění, neboť ne vlastním zaviněním nebyli schopni plnit závazky. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že oba obvinění nejsou za tuto situaci trestně odpovědni, proto je obžaloby zprostil.

Stížnost pro porušení zákona v této souvislosti odvolacímu soudu vytýká, že tyto závěry jsou předčasné, neboť se nezabýval všemi písemnými důkazy, které jsou obsahem trestního spisu a které Okresní soud v Jablonci nad Nisou v rámci dokazování v hlavním líčení provedl, a to zejména výpisem z bankovního účtu, který je založen ve spise. Z výpovědí řady svědků, kteří byli v přípravném řízení vyslechnuti, plyne, že nejméně od 19. 10. 1994 měla společnost N. v P. v likvidaci k dispozici částku 2 000 000 Kč, kterou obviněný Ing. E. D. zadržoval na účtu, přestože byl s touto částkou oprávněn disponovat. Rovněž z dalších písemných důkazů je zřejmé, že společnost měla k dispozici finanční částky, z nichž mohly být, byť zčásti, uhrazeny sražené a neodvedené částky pojistného za zaměstnance. Je tedy patrné, že ke zproštění obviněných obžaloby došlo v situaci, kdy nebyla provedena úplná a vyčerpávající skutková zjištění, čímž došlo k porušení zákona ve vztahu k ustanovení § 226 písm. b) tr. ř.

Závěrem ministr spravedlnosti ve stížnosti pro porušení zákona navrhl, aby Nejvyšší soud vyslovil, že

napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, byl porušen zákon v uváděném rozsahu, a to ve prospěch obou obviněných. Navrhl zrušení tohoto rozsudku a dále postupovat podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Z podnětu podané stížnosti pro porušení zákona Nejvyšší soud České republiky podle § 267 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, které mu předcházelo, a zjistil, že zákon porušen byl.

Podle § 2 odst. 5 tr. ř. orgány činné v trestním řízení postupují tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Bez návrhu stran stejně pečlivě objasňují okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného.

Podle § 2 odst. 6 tr. ř. orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 254 odst. 1 tr. ř. nezamítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž může odvolatel podat odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, přihlížející přitom i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. může odvolací soud sám rozhodnout rozsudkem, jen je-li možno nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě důkazy provedenými před odvolacím soudem doplněn.

Podle § 226 písm. b) tr. ř. soud zproští obžalovaného obžaloby, není-li skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, trestným činem.

Uvedenými zákonnými ustanoveními se odvolací soud důsledně neřídil a svým procesním postupem je nerespektoval. Ač správně položil důraz na okolnost, že základním problémem pro stanovení trestní odpovědnosti obviněných je zjištění a posouzení otázky, zda obvinění reálně disponovali potřebnými finančními prostředky, z nichž by mohli zákonné dávky odvádět, další jeho postup takto vytýčené premise nekonvenoval. Především je vadné konstatování odvolacího soudu v tom směru, že skutková zjištění učiněná okresním soudem jsou úplná a vyčerpávající, z nichž mohl posléze soud druhého stupně jednoznačně vycházet. S tímto konstatováním je však v rozporu další zjištění odvolacího soudu, vyjádřené v jeho rozsudku, kde okresnímu soudu vytýká, že nezjišťoval a nezabýval se okolností, zda obvinění vůbec disponovali finančními prostředky, které by jim odvody věřitelům umožňovaly. Objasnění takové skutečnosti však nepochybně bude zjištěním skutkovým, a není-li dosud provedeno, nebude možno označit zjištění soudu prvního stupně za úplná, z nichž je možno jednoznačně vycházet. Odvolací soud ostatně, aniž sám doplnil dokazování, dospěl na základě těchto neúplných skutkových zjištění k závěru, kterým byl zprošťující výrok, jen proto, že jinak hodnotil provedené důkazy, což je v rozporu s ustanovením § 259 odst. 3 tr. ř. Z odůvodnění rozsudku soudu druhého stupně je patrné, že se fakticky se skutkovými zjištěními okresního soudu neztotožnil, nebyl tedy oprávněn sám vytvářet skutkový stav věci a nahrazovat tak hlavní líčení, nýbrž měl v odůvodnění svého rozhodnutí rozvést, proč jsou skutková zjištění nejasná, v čem je třeba je doplnit, případně k jakým důkazům je nutno ještě přihlídnout. Pro úplnost je třeba uvést, že rozsudek soudu prvního stupně neodpovídá ustanovení § 125 tr. ř., neboť obsahuje pouze nahodilý výčet provedených důkazů, nikoli však pasáže, z nichž by bylo patrné, jak se vypořádal s obhajobou obviněných, jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Tyto nedostatky činí tento rozsudek nepřezkoumatelným.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, se nezabýval všemi písemnými důkazy, které Okresní soud v Jablonci nad Nisou v hlavním líčení provedl, zejména výpisem z bankovního účtu č. X,

vedeného pro společnost N. v P., v likvidaci, Agrobankou v P. Z výpisu tohoto bankovního účtu vyplývá, že dne 19. 10. 1993 byla v hotovosti vložena na účet částka 2 000 000 Kč, přičemž podle použitého variabilního symbolu "9" je zřejmé, že peníze nebyly na účet vloženy jako platba za konkrétní službu nebo věc. Okresní soud v Jablonci nad Nisou i Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, jakožto soud odvolací, se nezabývaly okolnostmi, za kterých tato peněžní částka byla vložena na účet společnosti, k němuž měl v té době výlučně dispoziční právo obviněný Ing. E. D. Přitom z důkazů, které byly provedeny v přípravném řízení, zejména z výpovědí svědků a Ing. V. P., který byl původně vyslechnut v procesním postavení obviněného, plyne, že přinejmenším v období od 19. 10. 1993 měla společnost N. v P., v likvidaci, k dispozici částku 2 000 000 Kč, kterou obviněný Ing. E. D. zadržoval na účtu, přestože byl oprávněn s touto částkou disponovat, a až v souvislosti s prověřováním jeho hospodaření obviněný peníze uvedl do aktiv společnosti.

Pokud Ing. E. D. v hlavním líčení před okresním soudem uvedl, že tato částka byla bezprostředně použita na výplaty zaměstnanců, úhradu elektrické energie, topných olejů, telefonu apod., je toto tvrzení v rozporu se závěrem znaleckého posudku znalce z oboru ekonomika, odvětví řízení, plánování a organizace ekonomiky, účetní evidence, L. F. Ten ve svém znaleckém posudku ze dne 30. 9. 1995 uvádí, že ještě k datu 31. 12. 1993 existovala reálně částka 2 000 000 Kč, poskytnutá v rámci tzv. krátkodobé finanční výpomoci. Stejná částka je uváděna pod položkou Y stále v rámci aktiv k datu 31. 12. 1994, výslovně označená jako finanční výpomoc společnosti R. z Ú. Rozpor mezi tvrzeními obviněného Ing. E. D. a závěry znalce L. F. nebyl odstraněn ani v rámci výsledku znalce v hlavním líčení, případně konfrontací obviněného se znalcem.

Je třeba konstatovat další nejasnost ohledně výše finanční částky, která byla firmou R. skutečně poskytnuta, neboť z obsahu smlouvy o smlouvě budoucí ze dne 18. 10. 1993, jež byla podepsána mezi prodávajícím, společností N., v likvidaci, zastoupenou Ing. D., a kupujícím, společností R. v Ú., zastoupenou R. P, plyne, že stejného dne byla kupujícím zaplacená první splátka ve výši 2 000 000 Kč. To ostatně dokumentuje i výpis z účtu vedeného u Agrobanky P., pobočka v L., ze dne 19. 10. 1993, že tohoto dne byla na účet společnosti N., v likvidaci, pokladnou přijata částka 2 000 000 Kč. Mimoto však z dopisu, který napsal obviněný Ing. E. D. panu R. P. dne 16. 11. 1994 plyne, že obviněný vznáší na společnost R. další finanční požadavek ve výši 2 000 000 Kč, jakožto částečnou úhradu škody, kterou společnost R. měla způsobit v souvislosti se soudním sporem o platnost kupní smlouvy. Z přípisu, kterým si obviněný Ing. E. D. objednal službu Bankovního domu S. v P., je patrné, že banku upozorňuje na platbu ve výši 2 000 000 Kč, kterou na účet společnosti N., v likvidaci, zašle společnost R. nejpozději do 10. 12. 1994. Z obsahu smlouvy o sjednání termínovaného vkladu mezi Bankovním domem S. a společností N., zastoupenou Ing. E. D., vyplývá, že částka 2 000 000 Kč byla uložena na termínovaný vklad na dobu určitou, a to do 10. 12. 1995, při sjednání 14% úroku. Z časové posloupnosti těchto údajů se podává, že obviněný Ing. E. D. v období od 18. 10. 1993 do 30. 12. 1994, tj. do konce období, kdy působil jako likvidátor společnosti N., měl disponovat částkou 4 000 000 Kč, přičemž druhou částku 2 000 000 Kč měl předat teprve na žádost správce konkursní podstaty JUDr. M. N. v červenci 1995. Tyto okolnosti však nebyly předmětem dokazování, obviněný Ing. D. k nim nebyl vůbec vyslechnut. Obdobně nebyl vyslechnut R. P. v procesním postavení svědka, byť mohl podstatněji objasnit výši či výše složených částek, okolnosti, za nichž k jejich předání došlo, a vymezit uvedené transakce i časově. Tyto nedostatky v dokazování a ve zjištění skutkového stavu pak zpochybňují jednoznačný závěr odvolacího soudu o nedostatku, případně neexistenci finančních prostředků společnosti N., v likvidaci, alespoň pokud jde o období, kdy za odvozy dávek odpovídal obviněný Ing. E. D.

Není možno přisvědčit právnímu názoru odvolacího soudu dovozujícímu trestní neodpovědnost obviněných odkazem na čl. 8 odst. 2, větu druhou, Listiny základních práv a svobod, podle něhož nelze nikoho zbavit osobní svobody pro neschopnost dostát smluvnímu závazku. Z doslovného jazykového výkladu citovaného ustanovení je zřejmé, že závazek povinného vzniká na základě

smluvního vztahu, přičemž tento výklad nebude možno vztáhnout na osoby obou obviněných. Jejich povinnost odvádět zálohu na daň z příjmů ze závislé činnosti, pojistné na zdravotní pojištění a pojistné na sociální zabezpečení včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti totiž nevznikla na základě smluvního závazku, ale jde o povinnost jednoznačně a výslovně stanovenou zákonem, bez možnosti stran smluvně dohodnout jiná řešení, než zákon uvádí.

Ve vztahu k obviněnému Ing. E. D. bude nutno doplnit dokazování, jak podrobně rozvedeno výše, a poté podle výsledků dokazování, zejména při prokázání existence finančních prostředků, bude nutno kvalifikovat jeho jednání jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 tr. zák.

Pokud jde o období, kdy byl ředitelem společnosti N. obviněný Ing. R., bude třeba dokazování doplnit a zaměřit především na objasnění finančního stavu společnosti a jejího hospodaření v tomto období, zejména zjistit a posoudit způsob hrazení faktur věřitelům společnosti, nekrácení mezd, dokonce pak jejich 1% zvýšení, a to podrobným výsledkem znalce F., případně též auditora, který vypracoval zprávu o přezkoušení účetní závěrky akciové společnosti N. za rok 1993. V této souvislosti Nejvyšší soud upozorňuje na jisté nedostatky znaleckého posudku, který obsahuje zejména podrobné právní úvahy a hodnocení důkazů, jak je patrné z obsahu písemně zpracovaného posudku, přičemž taková hodnocení znalci nepřísluší. Znalec bude muset být upozorněn na nutnost objasnit pouze ty otázky, k nimž je zapotřebí jeho odborných znalostí, přičemž hodnocení důkazů, právní kvalifikace činu, hodnocení škody a vypořádání se s obhajobou obviněných je věcí soudu.

Pokud by bylo jednoznačně zjištěno, že obviněný Ing. R. byl jako zaměstnavatel insolventní a zvýhodnil by jiného věřitele zaplacením jeho pohledávky (viz závěry znaleckého posudku o plynulém splácení některých pohledávek) v úmyslu zmařit tím uspokojení pohledávek spočívajících v povinnosti platit dávky za zaměstnance, pak by se mohlo jeho jednání posoudit jako trestný čin zvýhodňování věřitele podle § 256a tr. zák., a nikoli jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 tr. zák. Obviněný by v tomto případě jako insolventní zaměstnavatel neodvedl části dávek nebo celé dávky, které byl povinen zaměstnancům srážet ve prospěch státu, zdravotní pojišťovny a správy sociálního zabezpečení, ač tak podle zásad poměrného uspokojení věřitelů měl učinit.

Z argumentace uvedené shora je patrné, že skutková zjištění nejsou úplná a nelze konstatovat, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Za tohoto stavu věci Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 20. 10. 1999 sp. zn. 31 To 489/99 byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1, § 259 odst. 3 a § 226 písm. b) tr. ř. a v řízení, jež mu předcházelo, v ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. ve prospěch obviněných Ing. V. R. a Ing. E. D. Podle § 269 odst. 2 tr. ř. poté napadený rozsudek zrušil, včetně rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 15. 4. 1999 sp. zn. 4 T 100/98. Současně Nejvyšší soud zrušil i všechna další rozhodnutí, jež na zrušené rozsudky obsahově navazují, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Poté podle § 270 odst. 1 tr. ř. věc přikázal Okresnímu soudu v Liberci, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Okresní soud v Jablonci nad Nisou doplní dokazování v rozsahu, který je vysloven v tomto rozhodnutí, a podle výsledků dokazování poté posoudí, zda jsou podmínky pro vynesení odsuzujícího rozsudku, při pečlivém posouzení právní kvalifikace, případně zda jsou podmínky pro eventuální zprošťující výrok. Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou se pro úplnost připomíná, že podle § 270 odst. 4 tr. ř. je vázán právním názorem, který ve věci vyslovil Nejvyšší soud, a je povinen provést procesní úkony, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil.